

da bi se potem ponujala kot danes: najprej — kdo ga bo, potem — kdo ga ne bo.

Miko in Mako že nista več dobro slišala zadnjih besed. Odšla sta od prazne sklede za drugačno zabavo na dvorišče. Soyraštvo do petelina sta hitro pozabila, zakaj zdelo se jima je previdno in pametno, da ga ne dražita: petelin jima lahko škoduje.

»Kikeli-li!« ju je izzival predrznež, pa ga nista hotela opaziti Miko in Mako, ki sta še dolgo pomnila konec današnje pravde.

Ciganska.

*Oj, cigan, cigan ti v hosti,
ti, ki vse veš: kdaj pomlad
pride s svati, pride z gosti
v naše gozde svatovat;
in ki veš, kdaj kukavica
naše kraje zapusti,
kadar nam zori pšenica
in poletje se rodi;*

*ti, ki, veš, da ko na veji
list zelen porumeni
in postane zrak hladnejši,
nas jesen razžalosti.
Oj, zapoj nam o jeseni
dolgo pesem iz srca,
da jo čuje hrib megleni,
da utihne sred gorá!*

*„Kaj naj zapojem vam, kaj naj izpojem?
Vse, kar rumenih je listov na tleh,
toliko žalostnih misli je v mojem
srcu čutečem, solzá pa v očeh!“*

Jan Reginov.

Ulica v Plovdivu